

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedžělske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyšćinje a płaczi šchwórtłětnje 1,50 hr. s portom.

12. njedžela po šwj. Trojizy.

Šcž. šwj. Marťa 7, 31—37.

Woni džachu: Wón je wschitko derje čžiniť, hluchich čžini
šlyšchaznych a němnych rěčaznych, to je kónz našeho džěńšni-
šeho šcženja, a tak měło škónčžne šłowo rěčacž wot wscheho,
šcžoť w Božim mjenje čžinimy w šwojim powołanju, tak měło
rěčacž tež pošlednje šdychńenje mřějazeju hubow. Wšcetoť po-
tom hatle šmėli my wo šebi prajicž, šo nješšmý podarmo tu na
šemi žiwi byli. Wšcitto je Bóh derje čžiniť, šacžuwamy, šo je
to wulke wušnacze. Wono wošnamjenja niz jenoť wješele, ale
wono je šłowo polne měra. Płacž-li wono, dha je wscho šdych-
wanje wotmjelknyšo, dha čžłowjek wjazy s šłowu njewije teho
dla, došelž bėšche wschelake w Božich wodženjach njerošumlive,
dha čžłowjek wošebje wjazy nješdychuje a nještorži, šo bėchu
Bože puče tak čžežte a čžėmne. Tón Šnjes je wschitko derje
čžiniť, šcžoť naše wěryžiwjenje wošebje tež w tyhle džěńšni-
šchich čžežkich čžadžach našupa, wo to, šo šobu šanješemy: „Tón
Šnjes je wschitko derje čžiniť?“ We wójnje s Bohom dyrbinmy
šłónčžnje podležecž, kaž šu hižom mnošy podleželi, kiž šu šo jemu
špječžowacž špytali, ale w měrije s nim, w tym, šo we wěrije
jemu ruzy šawdamy, leži našcha šylnošcž, w tym, šo je to našch
šhěrlušch: Šcžoť čžini Bóh, wscho dobre je. W mjelcženju a we
nadžiji budže wašcha šylnošcž, praji Bóh Šnjes šam. We našche
džěńšnišche šcženje tež nam praji, kaž š tutemu šbóžnemu poš-
šnacžu dóńdže: Tón Šnjes je wschitko derje čžiniť. Tež tu, kaž
šewat šnata šada płacži: Niz šam je šwojeho wšuma a mozy!
Špytaš-li pak hinať, šchindžěšch bórny ša tym, šo w hrubošcži
žiwjenja njewoštejišch. Šaž tehdy pošchi wuštrawjenju hluch-

němeho, tak je tež džěńša pošchi pošnacžu džitwneje a tola šbóžneje
rady Božeje Jesuškowe hephata někať wobdžělene: Kót wotewó
š šwojom' šhwalenju a š nutrošcži wutrobu, a šašo: špožčž
nam wušchi wotewřjene! Wbo

Šo Bóh wscho derje došonja, nam Jesuž šjewja s „hephata“!

W to: našchich wutrobow, wušchow a hubow.

Njesbožomny čžłowjek to bėšche, kotrehoť š Jesuškaj pošchi-
nješechu. Šcžoť wot naš je hdy šhwilu šhorošcže wušchow dla
nješlyšchal abo mašo šlyšchal, tón wě, šcžo to rěka, hluchi bęčž.
W š temu hišcže němny bęčž. W ženje a nišomu niz
prajicž móž, šcžo wutrobu rudži a tyšchi, a šelko teho je na je-
nym jeniežkim dnju, kaž hatle došhe lěto abo lěta, to je šnutštna,
duchowna šamoinošcž, kiž nima ložy šwojeho runjecža. Šajka
šamotnošcž je štajnje štraščna. Čžžemy jenoť na to špomnicž,
šo je čžežto hižo ša šroweho čžłowjeka, šo do wschelakich Božich
wodženjow namakacž, kaž hatle ša tak brajšneho, kiž kóždy džěń
š nowa to šacžuwat! Šam dyrbi šo Boži džiw štačž, hdyž dyrbi
šajki čžłowjek šłónčžnje šo wušnacž: Tón Šnjes je wschitko derje
čžiniť. W tónle džitw je šo tehdy štal. Nimamy žaneho prawta,
na tym dwěłowacž. Šochžemy šo s praschenjom šaběracž, hacž
šu Bože džiwny móžne abo niz; šcžoť do Božeje wótzowšteje lu-
boscže a dobroty wěri, tón Bože džiwny kóždy džěń šhoni. Šajki
nješbožomny čžłowjek pak tola ja nješšmý, moł tón a tamny
mjes nami prajicž, njetrjebam tehodla tež žaneho džiwa Božeho,
žaneho hephata s Jesuškoweho erta. Woprawdže niz? Nješšmý
hišcže žanu dušchu widžal, kotraž bė kaž šamkńjena, šama se
šwojim horjom abo tež wješelom, kiž šradžu w njej tečěšche?
Šcžo budžišche šo s njej štašo, njebudžišche-li jedyn pošchichol,

tiž budžishe ju nufowal abo wabił, ƚo wufnacž, ƚo wotewricž? Šsnano ƚy ty ƚam ju tať daloko pŝchinjeŝl. Ale mnohe tola je, ŝchtož cžlowjeť njedokonja, ŝchtož nihto niťomu prajicž njecha abo njemóže! Dwo, na te tať ŝwjafane duŝche! A wjele jich je, tiž ƚu na druhe waŝnje kaž w putach jate! Šladaj na ƚwój lud! Šelto jich je, tiž nimaja ŝ zpla žaneho wóczka ŝa rjanofeže Wožeho kraleftwa! Šelto, tiž wěru, to rěta dowěrjenje ł Bohu nimaja, jich duŝcha je ƚebi ŝchidła ŝlamala, ŝo ƚo wjazy njemóže ł Wožim wyŝkofežam poŝbėhnyčž. A njes tym du ƚudjenja Wože pŝhes naŝchu ŝemju, kaŝkež ŝa dolhe cžaŝy njeŝmny wjazy mēli, ale na tutej wobohej ŝemi, w naŝchim wobohim ludu ŝta a tyžazy njewěrja, jeni ƚo ƚmēja, druŝy hanja, ŝceži dwēluja a ŝadwēluja. Šute ŝamŝnjene duŝche, tiž ŝawuila. Dha ƚo rěči a piŝa, ŝo ma ƚo notwy twar twaricž, dha ƚo tu a tam nadžija wupraja na lēpŝche a rjeiŝche cžaŝy, ale ŝchto ma je dacž, ŝchto móže je dacž, to jich wjele njewjedža. Šso ŝtajnje ŝ nadžijemi abo wjele bóle ŝtarofežemi noŝnyčž a njewjedžecž, ŝchto je nam wotwoŝmje abo noŝnyčž pomha, njeje to žaloŝnje? Tam ŝaŝo telto, tiž ƚo ŝ noweŝ ƚwobodu hordža, a ƚu po prawym tola tať wjaŝani, ŝo njemóžeŝche w naŝhórŝchim wotrocžŝtwje ŝaridženyčž cžaŝow hórje byčž, tať jecži, ŝo w hórŝich hacž pohanŝkich žadofežach ŝhodža a niečo njehonja wo tym, ŝo piŝane ŝteji: Šeli ŝo waŝ ƚyn njewuŝwobodži, dha njeŝceže prawje ƚwobodni. Wjes džywa, ŝo njemóže w tajkich wobŝtejnoŝežach rěcacž a ƚo ŝroŝemicž: Šón Šnjes je wŝchitko derje cžinił. Dwo wŝchitkich ŝwjafkow pŝchelamarjo, Jeŝuŝo, praj do wutrobow ƚwoje hephata! Wotewr ƚo, wutroba, ł poŝucže a wěrje! Njedč ƚym twoja dobra rola, ŝhotowana ł plódnofeži; ŝchtož nje wucži twoja wola, a ŝchtož twój duch praji ni, njedč ƚo do minje ŝaŝchžepi a ƚo ŝbžnje poradži. A hdyž naž Jeŝuŝ kaž tam hluchoněmeho wot luda woŝebje wofmje, ŝo bychmy jemu ƚanemu jenicžy napschecžo ŝtali a wot ŝwontowneho ƚo do ŝnufŝkowneho dowjeŝč dali, dha njemortotajmy! Rětať duŝche cžini w tať.

Jeŝuŝ ŝhoreho wot luda woŝebje wŝawŝchi ł njebyeŝam pohlada a ŝdychny a potom ŝawola: hephata, wotewr ƚo! A jeho wuŝchi buŝchtej wotewrjenej. Šawrjene wuŝchi, — hacž dženkŝa hiŝcheže tajkich je? Šchto wŝchitko nam njepowjeda wo Wožim džiwnyym cžinjenju, wo jeho mudroŝeži a mozy! Čžitaj abo ŝpēwaj jenož nutrnje ŝnaty ŝhērluŝch: Šdnyž, ŝtworicželo, twoju móž atd., a ŝpōŝnajeŝch, kať ƚo wŝchitko ma, to je tute žiwjenje. Ale kať mortwe ƚu cžlowjeťojo ŝe ƚwojeŝ mudroŝežu ƚo ŝežinili! Wóh Šnjes rěči ŝ nami, w ŝtawifnach ƚwēta a ludži, woŝebje we naŝchich cžaŝach, ale njeje to ta ŝtajna ŝkōržba: Woni maja wuŝchi a njeŝlyŝcha? Šale hluchofež njeje jenož njehbožo kaž cželna, nē, ta je hrēch! Šyle wēŝeže njeje wjele ŝtawow naŝcheho luda, tiž njebychu wjedžałe: Prawdoŝež powyŝchi lud, ale hrēch je ludži ŝkaženje, a tola jich jara malo na tón hlōž kedžbuje. Šola nich je Wóh Šnjes na wŝchitkim wina. A tam ŝaŝo naŝch tajkich, tiž ƚu polhufŝchi, woni ƚlyŝcha jenož nēŝchto, to, ŝchtož-ƚo jim lubi, ale niž to, wot cžehož wuŝchi ƚwjerbitej; pŝchetož Wože ƚlowo je nam tež ł ŝhoŝtanju date. A dha cžemy to prawje ŝroŝumicž: Šón Šnjes je wŝchitko derje cžinił? Šephata, wuŝchi, wotewrčeže ƚo! Rěčž, Šnježe, twój wotrocžł, twoja džowka ƚlyŝchi! Jeŝuŝ dóťkny ƚo tam ŝhoreho ŝtawa. Šajke dóťknjenje Jeŝuŝowe, tajki ŝwiŝł ŝ nim je tež nam trebnny. Šhtajmy jón! Mamy wŝchať jeho ƚlowo!

A ŝwjaf jeho jaŝyła ƚo roŝwjaŝa, a wón rěčeŝche prawje. Šchto je wón rěčał, njewěmy, ale wēŝeže je bylo džakne a ŝhwalbne ƚlowo ŝa džiwnu a hnadnu pomoz. Njedč je tež Jeŝuŝ ŝakafal, wo tymle džiwje rěčežecž, wón je ł temu ƚwoje pŝchicžiny mēł, ŝo njebychu jenož džiwow dla do njeho wērili, nad ŝhwale-
njom Wožeje hnadny a močy a nad džakowanjom ŝa to je wón

ƚwoje wjeŝele mēł, ƚwoje wjeŝele nad pōŝnacžom teho: Šón Šnjes je wŝchitko derje cžinił. Še jemu derje ŝnate bylo: Čžehož je wutroba poŝna, to dže pŝhes ert. Naŝcheho jaŝyła ŝwjaf je roŝwjaŝany. Ale cžeho dla njerěcžiny wo tym, ŝchtož je nam drohe a ƚwojate, a wo tym jenym, ŝchtož je nam nuŝny? A cžeho dla rěcžiny tať porēdko ŝ tym jenym, tiž je nuŝny? Žnjowe ƚwjedjenje ƚo nētko bóry wŝchudžom ƚwjecža. Šacž budže pŝchi tym tež rěcacž: Šwjaf jeho jaŝyła bu roŝwjaŝany, a wón rěčeŝche prawje? A njeprajeŝche Jeŝuŝ ras ł ƚwojim wucžobnikam: Budžeče ŝ mojimi ƚwēdkami? Wēŝeže niž jenož ŝ ertom, ale ŝ nim tola wēŝeže tež. Šlej, kať a ŝchto Jeŝuŝowi njepŝchecželjo rěča, žadny wot nich nima cžežki jaŝył! Wbo nimafch žaneho jeho pŝchecželow, po kotrymž mohł ƚo ŝložowacž? Niž tamneho, tiž rjeknje: Wěrju, a teho dla rěču? Niž wucžobnikow wŝchitkich, tiž ƚo wufnaja, ŝo njemóža ƚo wŝchať teho wotajicž, ŝo njebychu rěčeli, ŝchtož ƚu widželi a ƚlyŝcheli? Niž tamneho ŝpēwarja: Šdy bych ja ŝ tyžaz jaŝylami atd. Špōŝnawa ƚo wŝchať pŝchežo, hacž ƚmy ludžo, pola kotrychž je ƚo to wulke hephata ŝtalo. Šeho dla pŝheju hiŝcheže jóntrōčž nam wŝchitkim: Wy wutrobny, wuŝchi a hubny, hephata! wotewrčeže ƚo! Šo Wóh wŝcho derje doŝonja, nam Jeŝuŝ ŝjewja ŝ hephata! Šamjei.

M. w B.

Adventiŝtojo.

(Škōncž nje.)

Šelto hrivnow na pŝch. dawaja naŝchi ŝchēŝežanŝy Šŝer-
bja ŝa knihi ŝekty Adventiŝtow a ŝa cžaŝopiŝy ŝekty Adventiŝtow
a na naŝchich ŝkladach leža hiŝcheže mnoho ƚerbŝkich nabožnyč
knihow, kotrež w tať nēkotrým ƚerbŝkim domje hiŝcheže pobra-
chuja; „Domjazny předať“, najnowŝcha a dawno wocžakowana
knihna naŝcheho ƚerbŝkeho knihowneho towařŝtwa wotpocžuje na
ŝkladže a woŝebje na ŝarach, tehodla, dofelž ju naŝchi ewan-
gelizy Šŝerbja njekupuja. Pŝchidže-li pať kolportēr abo kol-
portērka Adventiŝtow abo „Internacjonalnyč bibliju pŝchepy-
towarjow“ abo nēchto druhi podobny, potom hrivny a džekacž-
hrivnarje wudawaju a to huŝežišcho ŝa lēto, haj druhdny ŝa
mēžaz nēotre darj. Tu dnyrbjalo ƚo njes naŝchimi Šŝerbami,
koŝiž ƚebi tola ƚwoju bibliju jať Wože ƚlowo waža, pŝchemē-
njenje ŝtacz! Naŝche „Šŝerbŝke knihowne towařŝtvo“ cžepi pod
dolhom, kotryž je poŝlednja knihna ŝawoŝtajila. Přjedy hacž
tutón njebudže nēkať wurunany, njebudže ƚebi towařŝtvo na
wudacže druheje knihi myŝlicž móž. Štať by bylo, hdyž bychu
tu naŝchi Šŝerbjo a wŝchizny cži, tiž naŝche Šŝerbŝtvo lubuja,
tiž ƚu ŝa roŝeženje Wožeho kraleftwa, ŝa ŝdžerjenje a wobtwjer-
djenje Šnjeŝoweje žyrtwoje njes Šŝerbami ŝahorjeni, hdyž by-
chu cžile wŝchizny kaž to ŝamóža na jene abo druhe waŝnje
ƚobudželali. Šo móže ƚo wŝchelako ŝtacz, na pŝch.: „Domjazny
předať“ a druhe nabožne knihi kupowacž ŝa ƚwój dom abo ŝa
dary druhim; dobrowólny wjetŝchi abo mjenŝchi lētny pŝchi-
noŝchł piacžicž; wjetŝchi abo mjenŝchi dar abo wotkaŝanje kni-
hownemu towařŝtwu pŝchewoŝtajicž. Šo wŝcho je Šŝerbam,
ŝnajmjeiŝcha tym, tiž w ƚerbŝkich woŝadach ƚyđla, lohko móžno,
pŝchetož woŝadni duchowni maja „Domjazny předať“ na ŝarje
a tež to druhe wŝcho rad wobŝtaraja, runje kaž pŝchēđyda to-
wařŝtwa, kn. ŝarať Šarjent-Wuŝrancžicžanŝki abo jeho poŝlad-
nił, kn. ŝarať Šŝchizan-Šalecžanŝki a runje tať lubje rad wŝchē
tajke wēžy wobŝtara podpizany redaktor tuteho ŝopjeiŝka.

Šŝamŝnej dobrej a wulzy wažnej wēžy pať ƚlyŝcha tež to
druhe, ŝo my naŝche ƚerbŝke nabožne cžaŝopiŝy, cžitamy po
móžnoŝeži wŝchizny; to je naŝch mēžacžnik „Miŝionŝki poŝol“,
we wubjernej ƚerbŝežinje a we ƚwērnyym ŝchēŝežanŝkim duchu

pišany wot kn. fararja Ašchizana-Godžiškeho, a to je runje tať našch njeđzelniť, našche „Pomhaj Bóh“, do kotrehož šo lubje rad tež pschihodne spišy luda pschiwosnu a kotryž chze rad na naprašchowanja wo nabožnymi a s nimi šwišowaznymi prašchenjemi rosprawjecz. Wobaj čašopišaj drje šo w rjanej liczbje čitatej, ale, ale, byli to jenož tu bylo telko šerbski, woprawdže nabožnje smyšlenych šwójbow a niź wjazh, by to kónza s nami bylo! Duž starajmy šo wo to, šo tutaj nabožnaj čašopišaj „Mišioniski pošol“ a „Pomhaj Bóh“ jastupa namakataj po móžnosći do wschěch šerbskich domow, a na bohatymi mjes nami je, šo tež jastupicž móžetaj do domow našchich křudych! Ale wono wschať je husto tať mjes nami, šo šo „Pomhaj Bóh“ čžita a runje tať „Mišioniski pošol“ w domje křudžinki, kotraž šebi w našchim čašu druhdy te nusne šenki ša to wot huby wottorchnyč dyrbi! Je to woprawdže na čašu, šo šo tu něščto wjazh stanje! ! Lětny pienjes ša nej naloženy je tola žyle šnadnuščki. Ša „Mišioniski pošol“ mašch ša bėrtlěta šaplačžicž žyle 75 pj.! To nětkle dželacžerka na dworje njetrjeba hiščeže poš hodžiny dželacž. A burowta!? Da ša to tať nětať žyle poš jeja.“ Njeđzelniť „Pomhaj Bóh“ dostanješch na bėrtlěta ša 1,50 hriwnow, to je jene dobre jejo. Wobaj čašopišaj móžesch šebi pola wošadnych duchownych škasacž a w Šsmole- rjez knihičžiščežerki a na druhich snatych městnach, „Pomhaj Bóh“ tež šame šašo abo je „Šserbskimi Nowinami“ hromadže psches pošt. — Takle! ! — Budže tež tole podarmo? ? ?

Ješuš, moja nadžija!

Šlób: Šso luboščž bójška modlu k tebi —
 Anjes Ješuš Škřystuš je ta wėrnosčž
 Šón nutškhód krašny do njebjěš!
 We žanym drškim njeje šbóžnosčž —
 Najrjejšche mjeno ma mój Anjes!
 Ja wješelu šo štajnje Jeho,
 Wón wumóz budže naš wot šleš.

We Škřystušu je našcha šbóžnosčž!
 To, dušcha křuda, křoble wėr!
 Wón da nam nowu móg a šhlnosčž,
 W nim žiwjenje my mamy, mėr,
 Niž wyschi je hacž wschitkón rošom,
 To w jeho šlowje prawje šrosym.

Šdyž mam ja křudy jeno Jeho,
 Je Šbóžnik šwėrnny jenož mój,
 Mój nětk hacž do dnja pošlednjeho.
 Šdyž wón mje woła: nětko pój!
 Dha šym wschón wulzy šwojšeleny,
 Ašchiz, horjo, štyš je šapomnjeny.

Šdyž mam ja mojob' Anjesa jeno,
 Dha wopuščežu tu wschitko rad
 A křodžu šeprieny na njeho,
 A widžu Jeho njescž mój pad:
 Nječ njewėrjazh a šli wschitzy,
 Du po wschėrošim pučžu spižy.

Šdyž dušcha moja ma nětk Jeho,
 Ma tam wė njebyu wóžny kraj
 Ššches šwojob' Anjesa njebjěšeho
 Šón rjany, krašny Boži raj!
 Dych, kotrychž šhubich, šašo budu
 Tam mēcž na wēcžne w Božim ludu.

Bóh wjedže naš po čžemnych pučžach,
 Niž wostanu nam potajne,
 Šsu tola šbóžne w jeho rutach
 Te dušche, jemu podate,
 Bóh nam wjaz' čžezow njenakladže,
 Šacž nusne nam šu po Šoh' radže.

Nam, Ješu, šdžerž a pošhli wėru,
 Šlódž do naš luboščž, nadžiju,
 Šo šlužili čži w dobrym šwėru,
 Dha pschitčž k nam s twojej pomožu.
 Šso tebi s nowa poručžamy,
 Nam pomhaj, šo čže wēcžnje mamy.

Ma twoje mjeno šmy my šščeženi,
 Šsmjercž twoju — horjestawanje!
 Š křwju twojej droho wukupjeni,
 Ty dobył nam šy žiwjenje!
 Čži wutrobnje šo džakujemy,
 My twoji šmy a wostanjemy.

J. W.

Spiritistojo a theologojo.

Ščto prajisch k tomu, šo nowi theosophojo mjes druhimi knižku rosšchėrjeja, w kotrejž šu šapiški jeneho spiritistiskeho media, jeneje žónšleje, kotraž piša, šo je jej „Anjes Ješuš Jehova Zebaoth“ šam to šjewił, ščtož pišche? Dyrbja to natwarjaze nastawki abo nutrnosčže byčž wošebje ša pašioniski čžaš. Šnydom mjes jeje přenimi rynecžkami čžitajsch něhdže tole: „Pišch! Ja, twój Bóh a Wótž wot wēcžnosčže, pschikasam tebi: ty dyrbišch dženkša šapocžejo, kóždy džek wječžor mi jemu hodžinu pschewoštajicž, w kotrejž tebi ša pjero praju, ščtož chzu, šo by šo šwėtej pschipowjedalo. Njeboj šo; ja šam šym pschi tebi wječžor we 8. hodžiny! Napisch ša napišmo: Teho Anjesa šjewjenja ša čžlo- wjekow, jeho džecži.“ —

Wot jeneho spiritista spišane namakasch tam s jeneho „šjewjenja“ ša šeleny ščtwórtk něhdže tole, a tón, kiž psches pjero spiritistny pišche, dyrbi, kaž spiritista praji, šašo Ješuš Škřystuš šam byčž. „Wy chzecže dženkša wječžor zeremoniju džeržecž, ja prascham šo Waš: k čžemu dyrbi wona šlužicž? Abó macže mi Wy ščto šdželicž, ščtož njebych hižo wjedžal? Šleježe, moje lube džecži, šo mi něščto k luboščži dženkša ščžimicže, njeje runje won trjeba šo wospjetujecže zeremoniellnu wječžer.“ —

Mjes dalschim čžitajsch tam pod šlowom: „Ščtož Ješuš čžinjěšche mjes jutrami a k njejustpicžom“ mjes druhim něhdže tole: „Moje lube džecži! Wy chzecže wjedžecž, ščto šym čžinił wot šwojeho horjestacža hacž k šwojemu k njejustpicžu. Čžzu wam s křótkša šdželicž, šo tutón čžaš naložich na to, šo moje džecži wschě domaphtach, wot Euphrata hacž k Šiberej, šo bych jim wschitkim pschinješł troscht a žohnowanje atd.“

Ščto prajisch k temu wschemu, ščtož šo tu rosšchėrja, jako wėrne šlowo „Anjesa Ješuša Šebaot, kaž to n. psch. wjazh křócž na kónzu tajkich nutrnosčžow rėka. Tak rėka n. psch. pod jentym: „Šamjen, wasch Wótž Ješuš Jehovah Zebaoth.“ Šod druhim: „To budž šlowo napominanja wot Wascheho Anjesa a Wótža Ješuša. Šamjen.“ A pschi špocžatku tuteje pošlednjeje nutrnosčže čžitajsch: „Pišch! Ja tón Anjes Ješuš Jehova Zebaoth šam diktuju tebi ščžehowaze šlowa.“ Je to tórnosčž? jebanje? šamosjebanje? Je to khorosčž? šašlepjenosčž? šamucženosčž ducha? Abó ščto to je? A tajke šlowa štajeja šo, dofelž čžzeja byčž wukladowanja biblije, wysche biblije, n. psch. to šlowo wo- šwjatym wotkasanju! A s tajkich nutrnosčžow čžerpaju tež spi-

ritualistoj hwoje natwarjenje, hdyž so sthadžuja a runje jene medium jim rtnje powuczenja njedawa!

Schtó s zyła to je, schtož spiritistoj a spiritualistoj „duch“ mjenuja? Na tuto praschenje tu někotre wotmohly.

Wundt-Lipsczański, jedyn s najšlawnišchich wuczenow poslednjeho čaža praji: „Spiritistow hamych duch to je!“ to chze prajicž, so ta džiwna móz, kotraž so siewja, s pschitomnych spiritistow hamych wukhadža, a so do zyła žana druha a zusa duchowna abo hewak někajta móz pódla njeje.

Spiritistoj a spiritualistoj hami praja wěšo: „To hwo czi duchojo, kotřiž so nam hami mjenuja.“

Drusy praja: „Wschě tute cziški spiritistow wukonja tón šh, satanas ham se hwojimi myzami a to teho dla, so by ludži sa hewje a hwoju cžemnosč kóžil.“

Sažo drusy praja: „To wscho je jebanstwo abo sjebanje hameho so a druhich.“

A hiščeže drusy: „To hwo byčža, sa nasche cželne wócžlo s wjetšcha njespójnamne, to hwo byčža, niz cžlowjefoj a niz duchojo, to je něschto wot thčh móznařstwow, wo kotrymž biblija tež rěčži. A tute chzedža cžlowjefow moricž a k padej pschinjesč. Wschetož hami spiritistoj praja, so je mjes jich duchami wjele njedobrych, jebatych, lóšych, hlupych, njedocžintow a podobnych.“

Schó spiritistoj a spiritualistoj hwo, wo tym tu hižo pišachmy. Theosophoj mjenuja hwo ludžo, kotřiž praja: W kóždym cžlowjeku je kusť wot teho jeneho wěčneho, schtož móžesch Bóh mjenowacž abo wěrnosč abo hewak podobnje. Cžim wjazy nětko tón w cžlowjeku hwdlazy Bóh wo hewi wě, cžim bliže je wón k tomu wotomifej, so hwo s cžlowjefu wróczi, do teho jeneho wěčneho, do teje wěrnosče, do teho, schtož Bóh mjenowacž móžesch. Theosophia je to wjedženje teho Boha w cžlowjeku wo hewi hamym. A dokelž wóni tole wěrja, hacž runje praja, so žaneje wěry nimaja, ale tuteho wjedženja maja, mjenuja hwo theosophoj. Prjedy hacž pak tón w cžlowjeku hwdlazy Bóh hwo sažo do wěčneho wróczi, dyrbi wón hwo najprjódžy wjele krócž cžlowjek sežinicž, a to traje po wjele lětdžebacžtyhazach. Tež w cžlowjeku hwdlazy Bóh dyrbi hwo w bėhu tuteho čaža ham wucžiscžicž wot wscheho sleho njedobrego. Wumožniča theosopha njetrjeba. Jesuž Chryst je jenož wucžer, profeta, kaž na psch. Muhamed a drusy.

Zyrkej a stat.

W nowinach wosjewja sakski ministerium kulta wufas wo pohrjebnišcžach abo wo sadžerženju na pohrjebnišcžach. Tuta wěz hłuscha hwo do thčh, s kotrymž lěwa wjetščina sakškeho hewma je wumozowala nimale jenak wjele hłošow licžazu mjenschimu praweje stronje. Tež wo njej kaž druhich wězach njeje s tutym wufasom hiščeže to poslednje hłowo rěčžane. —

Senate je, so hwo sa hamtskeho hejtmana sa Lipsk pomjenowanany wjedniř njewotwižnych sozjaldemokratow. Jako tajki by wón hwo hłuschal se superintendentu do zyrkwinskeje inspekzije, tak podobnje, kaž Budyschski wokrjehny hejtman do Budyschskeje konsistorialneje wyschnosče hłuscha. To by pak tola njemožna wěz byla, njech wschal tež w naschim čažu a w naschej Sakstej je hewak něschto móžno. Wo tym šhonimy tole: „Měnenje, so by hamtski hejtman do zyrkwineje inspekzije hłuschal, je njeprawe. Wjelesch wěmy, njepschihłuscha hamtski hejtman Rysel k ewangelskej zyrkwi. Njeje-li pak hamtski hejtman hwo istaw ewangelsko-lutherseje zyrkwi, je wón wufamknjeny wot wufonjenja zyrkwineje inspekzije. Jeho fastupjer njeje w tym tež swjasany na porucženja hamtskeho hejtmana. —

W Badenskej hwo hwo se 7000 wucžerjow a wucžekow jenož 17, pišamy: hwdomnacžo, nabožneho roswucžowanja w schulach wsdali.

S bliska a s daloka.

Na kraju hwo nětkle w lětnym čažu žitnych a posdžisich žnjow cžwila wulžy a mali pólni padušchi. Šradnje hwo wot wulkich a malych, wot starych a mlodnych, wot starschich a džěcži — a tež wot starschich s džěcžimi hromadu. Hdyž wscho tole snamjo spadowanja a sħubjowanja dobrych pocžintow a wěry, dha to poslednje hwo to najšrudnišche, so starschi džěcži wucža šradnječ! Šradnje hwo wulke a male, s hromadami a sħromadkami. Šradnu hwo kóski se sħrabkow a zyłe kopy pschěžy, kotrež s kónimi domoj woža. Wokobity pschiklad sa tajke šradnjenje en grož abo s wulka hwo s šuwocžiz šdželene, hdyž staj dwaj hwo hwo s knježich polow sa 10 000 hr. žita pokradnyloj, na jennym wosu hwdom 5 kóp. Hdyž hewak hižo knježe dwory a to, schtož jim hłuscheje s městnami hinať wozachu a je tak rjez bóle s wonka 7. kasnje stajachu, njeje w tutym nas čaž nicžo polěpschil, njemóžsche to do zyła polěpschicž, dokelž jemu dobra šnutšna móz bóle a bóle pobrachowasche, haj pobrachowacž dyrbjesche, dokelž ju mjenje a mjenje cžerpachu s teje jeneje wěrnej studnje, s ewangeliona Jesom Šhrysta, a bóle a bóle s džěrkatych studnjow. A hdyž je wuhorjaza hwochota naschenu zylemu krajej wuhlady na šastaranje se wschědnym khlěbom wokobje w pschichodnej šmije pohubjeišchila, je tež s dobom tak rjez studnjam hižo džěrkatym šaprahnyčž dała, tak so je šrach, so pólnu plody hiščeže bóle šjawnje a šradžu, s lešču a s namozu šradnu. Schto to cžinicž? Wola a šahrody štražowacž budže jenož njedokahazy šwonny šuff! Šnutšnje dyrbi hwo temu wotpomhacž. A hdyž hwo to na prawe waschnje štanje, njebudže jenož wotpomhane tutemu njedostatkej, ale s dobom tež wschěm tym druhim nascheho čaža. Za pomoz dyrbi hwo štačž psches wobnowjenja teje wutrobje, psches wěru do Jesom Šhrysta, a to pola starych a mlodnych, pola zyłego luda. A k temu pomhacž ma kóždy se hłowom a se šuffom, s dobrym, pěknym pschikladom hwojeho žiwjenja!

Š Bruskeje. W starej Bruskej hwo kónž junija do hłowneje zyrkwineje šhromadžiny fastupjerjow wolili. Licžby hwo nětk šhromadžene a pokazu, so hwo jich psches powšchitkownu wólbu wufwolentych 189 fastupjerjow. Š tutych šteji jich na pozitivnej abo prawej stronje 129 fastupjerjow, na šrjedžnej stronje 35 a na liberalnej abo hwoobodnosmyšlenej abo lěwej stronje 25. Nimo teho hłuscheja do noweje zyrkwineje šhromadžiny — w Sakstej bychmy prajili, šynoda — wschitžy generalsuperintendentoj, to hwo 12, a prezidentoj provinzialnych šynodow, to hwo 7, a nimo teho hiščeže 6 fastupjerjow theologiskich fakultow pschi uniwersitach. W jennym woblicženju budže tak zyła ewangelska zyrkej Bruskeje fastupjena psches 145 fastupjerjow pozitivnej stronje, 43 šrjedžnej a 26 lěweje stronje, do zyła psches 214 fastupjerjow. Nječ hwo hwo tute jenotliwe licžby hiščeže zyłe wěste nješku, wěste pak je, so prawa abo pozitivna zyrkwina štrona wwo wjele hłnišcha je hacž tamnej. Tute wólby hwo dopočas sa to, so hewi šcheseženjo pruskeje ewangelskeje zyrkwi žadaju jenu zyrkej šaloženu twjerdže a wěrje na wufnacže do Jesuša Šhrystuša, hwo Božeho, nascheho Šbóžnika.

Šistowanje. B. w B. sa 13. po Šr. — M. w Ba. sa 14. po Šr.

Samolwity redak'or: farat Wyracž w Wokacžizach. Cžiscž a naklad: Šmolerjež knihicžičeženja, šap. družtwa s wobmj. ruř. w Budyschinje.